

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lokal-tv og -radio har nu henholdsvis siden 1989 og 1988 haft mulighed for at bringe reklamer og anvende reklameindtægterne som hovedbidrag til driften af stationerne. TV 2 har siden sin start med 1986-loven haft adgang til at sende reklamer.

De tider, hvor det blev diskuteret, hvorvidt reklamer i elektroniske medier er acceptable, er derfor definitivt forbi. Vi har kunnet konstatere, at reklamerne er kommet for at blive præcis som i næsten alle andre lande.

Spørgsmålet er derfor, hvorvidt den nuværende lovgivning giver tilstrækkeligt reklamegrundlag til, at stationerne kan drives seriøst. Fremskridtspartiets opfattelse er, at der slet ingen offentlig regulering skal være af reklamearten og -mængden i elektroniske medier, ligesom der ikke er lovgivning for, hvor mange annoncer dagblade, ugeblade og andre trykte medier må bringe. Er der et politisk flertal for at gøre reklamerne i tv og radio helt frie, ændrer vi med glæde i dette lovforslags tekst.

Forslagets formål er først og fremmest at give de lokale radio- og tv-stationer en håndsrækning til at få mere sikkert økonomisk grundlag under fødderne. Der er med andre ord alene tale om en beskeden – rimelig – justering af den reklamemængde, stationerne har mulighed for at bringe.

Der tages i forslaget ikke stilling til de mange andre problemer, der hersker inden for de elektroniske medier. Disse spørgsmål må tages op til afklaring ved en anden lejlighed.

Både lokal-tv og -radio har store problemer med at afregne til KODA og GRAMEX, eftersom reglerne på dette område er til stor ugunst for de lokale medier. Dette forslag tager ikke stilling til eller søger at ændre ved reglerne omkring KODA og GRAMEX – selv om det er forslagsstillernes opfattelse, at der skal gennemføres en større ændring af området – forslaget sigter derimod på at forbedre de lokale stationers økonomiske situation, hvorved stationerne også får lettere ved at betale de store KODA- og GRAMEX-regninger.

Det er Fremskridtspartiets håb, at et flertal i Folketinget vil erkende, hvilken virkelighed vi befinder os i, og dermed medvirke til at give en positiv tilbagemelding på de ønsker, der er blevet formuleret fra branchen. Der refereres til disse under de enkelte punkters bemærkninger.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte punkter

Til § 1

Til nr. 1

Der er i dag udstedt ca. 140 tilladelser til lokal-tv. Heraf er ca. 100 tilladelser i brug. Der sendes reelt fra 34 trådløse lokale tv-stationer. Af disse 34 stationer er 25 reklamefinansierede. Dertil skal lægges ca. 50 lokale kabelstationer, hvoraf ca. halvdelen er stationer med reklame. (Jf. P & T's opgørelse fra 20. marts 1991).

Som det fremgår, er en meget væsentlig del af lokal-tv afhængig af reklameindtægter. Den nuværende lovgivnings meget snævre begrænsninger på adgangen til at sende reklame gør det meget svært for disse stationer at overleve.

Fællesrådet for elektroniske medier skriver i »Det tredje TV-tilbud«:

»Reklamekroner er betingelsen for kvalitets-tv. Efter forliget omkring DR og TV 2's økonomi, der blev indgået i 1990, så er situationen den, at TV 2 hver dag må sende fem reklameblokke om dagen. Sammenlagt må TV 2 sende maksimalt 27 minutters reklame dagligt – gennemsnitligt 20 minutter hver dag.

For lokal-tv gælder det, at antallet af reklameminutter kun må svare til 10 pct. af dagens egenproduktion – dog højst fem minutter pr. sendetilladelse.

Problemet er, at der er en nøje sammenhæng mellem stationernes indtjening – og så deres mulighed for at lave kvalitetsprogrammer.

For at tjene penge på at sende tv må man have seere – ellers får man ingen annoncører. Man får kun seere ved at have en gennemgående flade i den vigtigste sendetid – sidst på eftermiddagen og i aften-timerne. Dvs. at kvantitet spiller en vis rolle – der skal